

ת"פ 11419/08/11 - מדינת ישראל נגד איליה חולודקוב, ויקטור טוב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11419-08-11 מדינת ישראל נ' חולודקוב ואח'

בפני
כבוד השופט שמואל הרבסט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. איליה חולודקוב
2. ויקטור טוב

הנאשמים

גזר דין

כתב האישום והסדר טיעון

כתב האישום תוקן במסגרתו של הסדר טיעון והנאשמים הורשעו על פי הודאותיהם בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

מכתב האישום המתוקן עולה כי ביום 22.5.10, בסמוך לשעה 03:00, יצא מתלון 1 מהפאב "דבלין" שבירושלים, כשבידו כוס. הנאשמים, שעבדו כמאבטחים בפאב, ביקשו ממנו להיכנס פנימה עם הכוס, ומשלא נענה החלו להכותו. המתלון 1 נפל ארצה והנאשמים המשיכו לבעוט בו ברגליהם בכל גופו לרבות פניו, ודרכו עליו. בהמשך, יצא המתלון 2 מהפאב, מעד ונפל לרצפה. הנאשמים ניגשו גם אליו והחלו להכותו ולבעוט בו בעוד הוא שוכב על הקרקע.

כתוצאה ממעשי הנאשמים, נגרם למתלון 1 שבר בעצם האף בנוסף לחבלות בצלעות וביתר חלקי גופו, חתכים ביד, פצעים בגבו ונפיחות במצחו. למתלון 2 נגרם שבר ללא תזוזה בזווית הלסת משמאל העובר דרך שן כלואה מס' 38.

ביום 15.1.17, הודיעו הצדדים כי הגיעו ביניהם להסדר טיעון אשר אינו כולל הסכמה לעניין העונש, אך הסכימו כי כל המעורבים בכתב האישום שתו אלכוהול עובר לאירועים המתוארים בכתב האישום.

תסקיר שירות המבחן - נאשם 1

תסקיר שירות המבחן מיום 10.8.17 מלמדנו, כי הנאשם בן כ-33 שנים, יליד רוסיה, רווק המתגורר בבית אמו בירושלים, לומד אלקטרוניקה במכללת אורט ועובד בקיוסק.

כאשר היה בן 6 שנים, התגרשו הוריו בעקבות החלטת אמו לעלות ארצה והנאשם גדל עם אמו ואחותו הגדולה ממנו, כאשר עם אביו אין לו כל קשר. אמו, בת 55 כיום, עובדת בעבודות מזדמנות, והנאשם תיאר אותה כאישה חמה ודואגת

אשר דאגה לכל צרכיו במהלך חייו. לצד זאת, קיימות בנאשם תחושות כעס כלפיה בהקשרים שונים. אחות הנאשם מתגורר באנגליה לאחר שנישאה לאנגלי, ולנאשם קשר קרוב עימה.

שירות המבחן תיאר את קליטתו הקשה של הנאשם בישראל. הנאשם עבר בין שלושה בתי ספר במהלך בית הספר היסודי, וכבר בכיתה ג' עלו בעיות של ביקור סדיר בבית הספר. הוא סיפר כי לא ידע את השפה, לא השתלב חברתית וסבל מיחס קשה של התלמידים כלפיו. אמו עבדה שעות רבות כדי לפרנס את המשפחה והנאשם התקשה להעלות בפניה את הקשיים וייתכן גם התעללות שחוו מצד תלמידים בבית הספר. על רקע זה, פיתח הנאשם תחושות שנאה וניכור כלפי החברה סביבו והחל לפתח התנהגות אלימה. בגיל ההתבגרות התנהגותו התדרדרה. הוא הפגין אלימות קשה בבתי הספר, שוטט ברחובות והתחבר לחברה שולית.

בכיתה י' הופנה הנאשם למסגרת קטנה לנערים אשר נפלטו ממסגרות החינוך, ובהמשך לבית הספר "מפנה", שם החל שינוי בהתנהגות והוא השלים 12 שנות לימוד. בשנת הלימודים האחרונה, נעצר בגין עבירות ניסיון לשוד מזוין.

עם הגיעו לגיל גיוס, קיבל הנאשם פטור משירות צבאי, עובדה אשר גרמה לנאשם תחושת דחייה קשה וכישלון נוסף בחייו.

עם סיום לימודיו עבר קורס מכונאות חשמל רכב מטעם משרד העבודה והחל לעבוד במוסך, ובהמשך בעבודות נוספות, וכיום הוא סטודנט ללימודי אלקטרוניקה כאמור.

הנאשם שיתף כי בגיל 14 שנים החל לעשן גראס באופן מזדמן, אך בהיותו בן 22 נגמל בכוחות עצמו, וכיום אינו משתמש בסמים.

שירות המבחן תיאר את עברו של הנאשם, ומסר כי הנאשם הופנה לשירות לראשונה בשנת 2003, בגין עבירות של ניסיון לשוד מזוין, היזק לרכוש והסגת גבול, נידון למאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

בשנת 2009 נידון בגין עבירה של החזקת סמים לקנס ומאסר על תנאי.

בשנת 2012 הופנה שוב לשירות המבחן, הפעם בגין עבירות של תקיפת שוטר והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. שירות המבחן התרשם אז כי הנאשם מתקשה להתבונן בחלקים הבעייתיים באישיותו הנמצאים ברקע לעבירות, נטייתו למזער את חומרת מעשיו ולהשליך את האשמה על הסובבים אותו. הוא נידון בין היתר, לצו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות, אך לא ביצע את השעות אשר הוטלו עליו וניתק את הקשר עם שירות המבחן, ולכן ביטל בית המשפט את צו השל"צ.

אשר לעבירות הנדונות כאן, הנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו. הוא תיאר כי הותקף על ידי המתלוננים, ופעל מתוקף תפקידו כמאבטח. יחד עם זאת, מסר כי מבין כיום שהגיב באופן מוקצן ומוגזם והיה עליו לפעול אחרת. במסגרת הליך אזרחי בין הצדדים, שילם למתלוננים פיצוי על סך 13,000 ₪.

שירות המבחן העריך כי במקרים שבהם הנאשם חש פגוע ומאיים הוא פועל בתוקפנות ואימפולסיביות וללא חשיבה על השלכות המעשה ובהתפרצויותיו האלימות, באות לידי ביטוי גם פגיעות קודמות בחייו אשר טרם עובדו.

קצינת המבחן ציינה כי הנאשם נושא תחושה של קורבנות, וחש פגוע מהממסד במדינת ישראל, ולצד זה ניכר כי כיום

הוא מודע יותר לדפוס התנהגותו ומשקיע מאמץ בעריכת שינוי בחייו, ובניהול אורח חיים נורמטיבי ללא מעורבות בפלילים.

בהערכת התרשמה קצינת המבחן, כי הנאשם הוא אדם בעל אינטליגנציה גבוהה, הסובל מבעיות רגשיות אשר התפתחו על רקע נסיבות חיו כפי שפורטו ומובילות לביטוי התנהגותי כפי שאירע בעבירות הנוכחיות. לצד זה הנאשם בעל כוחות ועושה מאמצים לנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי ללא ביצוע עבירות, כפי שבא לידי ביטוי מתפקודו בתחום הלימודי והתעסוקתי ומעצם העובדה כי מאז ביצע את העבירות בשנת 2010, לא נפתחו לו תיקים פליליים חדשים.

אשר להמלצה העונשית, הנאשם מסר לקצינת המבחן כי אינו מעוניין לבצע שירות לתועלת הציבור, שכן חש שכבר קיבל את עונשו במסגרת ההליך האזרחי, ואין לו פנאי במהלך השבוע לבצע עונש מסוג זה.

לאור זאת, ועל סמך ניסיון העבר, לפיו הנאשם לא עמד בביצוע עונש של של"צ אשר בוטל בסופו של דבר, לא המליץ שירות המבחן על עונש זה, אלא על מאסר על תנאי, כגורם מרתיע לעתיד וכן פיצוי למתלוננים, אשר יקח בחשבון את הפיצוי שכבר שולם במסגרת ההליך האזרחי.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 18.10.17 מוצאת את הנאשם כשיר ומתאים לביצוע מאסר שירוצה בעבודות שירות.

תסקיר שירות המבחן לנאשם 2

תסקיר שירות המבחן מיום 7.9.17 מלמדנו כי הנאשם, רווק בן 30 שנים, ללא הרשעות קודמות.

הנאשם מתגורר בבית הוריו ועובד לפרנסתו כמאמן בחדר כושר. הנאשם עלה ארצה עם הוריו ואחותו בשנת 1991, בהיותו כבן שלוש שנים.

אביו של הנאשם הוא מורה לתיאוריית מוזיקה אשר בברית המועצות לימד באוניברסיטה, אך כיום אינו עובד בשל מצבו הבריאותי. הנאשם תיאר אותו כאדם מסור, אשר במהלך השנים דאג לחינוכם ולשלומם של בני המשפחה. אמו מורה למוזיקה המלמדת בבית ספר יסודי והנאשם תיאר קשר טוב וקרוב במיוחד עמה. גם עם אחותו הגדולה תיאר הנאשם קשר קרוב, וסיפר כיצד כאשר היו ילדים והוריהם היו טרודים בפרנסת המשפחה טיפלה בו ועד היום היא חשה אחריות כלפיו.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות חלקית והחל מגיל 14 שנים, החלה הידרדרות מבחינה לימודית והתנהגותית והוא התחבר לחברה שולית, כדרך לפרוץ גבולות נוקשים שהוצבו לו בידי הוריו ולהשיג עצמאות.

הנאשם לא שירת בצבא לאחר שנפתחו לו תיקים בגין ביצוע עבירות סמים בנערותו. לדבריו, כיום אינו משתמש בסמים ובדיקות אשר מסר לשירות המבחן אישרו זאת.

החל משנת 2014 הנאשם עובד כמאמן כושר לאחר שלמד לימודי תעודה במכון ווינגייט. ממכתבי המלצה רבים אשר הוגשו לשירות המבחן עולה כי במשך כל תקופת עבודתו, הוכיח מוסר עבודה יוצא דופן, מחויבות למתאמנים ורגישות לאוכלוסיות מגוונות ביניהם נערים בעלי התנהגות בעייתית.

באשר ליחסו לעבירה הנוכחית, הנאשם מקבל על עצמו אחריות ומביע חרטה.

הנאשם שיתף כי במהלך האירוע היו הוא והמעורבים האחרים תחת השפעת אלכוהול והוא חש עצמו מאוים ואף הותקף על ידם, מה שגרם לו לאבד שליטה ולהגיב באלימות.

שירות המבחן התרשם כי מדובר באירוע חריג לאורח חייו אשר אינו מלמד על קיומם של קווי אישיות אלימים הדורשים התערבות טיפולית.

לאור התרשמותה מהנאשם, מגורמי הסיכון והסיכוי לשיקומו, ובשל כך שמדובר באירוע חריג לאורח חייו, המליצה קצינת המבחן להטיל על הנאשם צו שרות לתועלת הציבור בהיקף נרחב כעונש חינוכי ומוחשי, אותו יבצע במעון נכים בגילה בתפקיד סיוע כנהג, בהיקף של 220 שעות.

על מנת למנוע פגיעה בעתידו ומאחר שמדובר בעבירה ראשונה עליה הוא מקבל אחריות ונכון לשאת בתוצאותיה, המליצה קצינת המבחן להימנע מהרשעת הנאשם.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 15.11.17 מוצאת את הנאשם כשיר לביצוע מאסר בדרך של עבודות שירות.

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה טענה כי לנאשם 1 עבר פלילי עשיר, כפי שמעיד גיליון ההרשעות שהגישה. לנאשם 2 מאידך, אין עבר פלילי. לדבריה, הנאשמים השתמשו בכוחם וסמכותם כמאבטחים על מנת לתקוף את המתלוננים, וגרמו להם חבלות קשות, אך מעולם לא הביעו חרטה ולא שילמו את הפיצוי המגיע למתלוננים על פי דין. הנאשמים פגעו פגיעה חמורה בשלמות גופם וכבודם של המתלוננים ופגעו בערכים מוגנים, בכבוד האדם וחירותו ושלמות גופו. לשיטתה, תסקירי שירות המבחן אינם עומדים על חומרת העבירה. לגבי הנאשם 1, עולה כי בקשר שהיה בעבר עם שירות המבחן, לא עמד בצו השל"צ שהוטל עליו והוא מתקשה לקחת אחריות על מעשיו ולרצות בהליך זה צו דומה, ולכן לא ברור כיצד הומלץ על עונש של מאסר על תנאי בלבד לגביו, במיוחד נוכח עברו הפלילי. אשר לנאשם 2, טענה המאשימה, כי לא ברור כיצד שירות המבחן ממליץ על הימנעות מהרשעה, בהעדר כל פירוט אודות הליכי שיקום או טיפול שהנאשם עבר, אשר יהיה בהם כדי להבטיח שהנאשם אינו מסוכן עוד לציבור.

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם הענישה ההולם בעבירה של גרימת חבלה בנסיבות מחמירות נע בין **15 ל-30** חודשי מאסר בפועל. לאור עברו הפלילי של הנאשם 1, הרי שיש למקמו ברף **הגבוה** של המתחם העונשי ולגזור עליו **27** חודשי מאסר, נוסף להפעלת 6 חודשי מאסר על תנאי, סך הכל 36 חודשי מאסר וכן מאסר על תנאי נוסף. אשר לנאשם 2, מבקשת המאשימה למקמו ברף **הנמוך** של המתחם ולהשית עליו **17** חודשי מאסר בפועל, נוסף על מאסר על תנאי.

עוד סבורה המאשימה, כי יש להשית על הנאשמים פיצויים בגובה של עשרות אלפי שקלים בגין הנזק שנגרם למתלוננים, תוך שהיא מפנה לעדות המתלוננים אשר הרחיבו לעניין הנזק הפיזי והנפשי שנגרם להם ולתעודות הרפואיות שהוגשו

וסומנו ת/1.

ב"כ הנאשם 1 טען כי מאז בוצעה העבירה, חלפו מעל שבע שנים, מאז לא שב הנאשם לבצע עבירות ולכן יש לבצע איזון, כאשר מצד אחד חומרת העבירה ומצד שני הרתעה אישית והרתעת הציבור. הנאשם לא עבר עבירות נוספות והוא מתנהל באופן נורמטיבי ובידיו תעודות לימודים. הנאשם הוכיח כי השתקם והוא אינו אותו אדם שביצע את העבירות, גם אם לא עבר תהליך באחת מהמסגרות הטיפוליות המוכרות. לכן, המחיר שעליו לשלם צריך להיות במאסר מותנה. שליחתו של הנאשם למאסר עתה, בשל אירוע שהתרחש לפני שבע שנים, תגדע את התקדמותו והישגיו הלימודיים והתעסוקתיים, ולכן המלצת שירות המבחן למאסר על תנאי ראויה ומאזנת את חלופי הזמן והשינוי האדיר בחייו של הנאשם שמעוניין בחיים נורמטיביים.

ב"כ הנאשם הסכים בהמשך טיעונו, כי מתחם העונש ההולם יעמוד בין מספר חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות ועד ל- 18 חודשי מאסר, אך סבר כי במקרה זה יש חריגה מכוח שיקום אל עבר העונש אשר עליו המליצה קצינת המבחן.

ב"כ הנאשם 2 הפנה לתסקיר שירות המבחן, שם צוין כי הנאשם הביע חרטה על מעשיו. הוא ציין כי אין נגדו תיקים פליליים נוספים והוא מנהל חיים נורמטיביים כמנהל חדר כושר ומאמן פרטי של אנשי שב"כ, מוסד ומשטרה, ולכן כל הרשעה תחסום בפניו את הדרך לאמן את אותם אנשים, בשל הבדיקות המעמיקות אשר הוא עובר על מנת לעסוק בכך. קצינת המבחן שקלה את כלל השיקולים, את חריגות האירוע בחייו של הנאשם, את מסלול חייו הנורמטיבי והגיעה למסקנה כי יש להימנע מהרשעתו. אשר לפיצוי שהופקד בקופת בית המשפט, נטען כי בית המשפט קבע בהליך האזרחי שתשלום הפיצויים עוכב בשל חוסר התקשורת בין באי כוח הצדדים שם, ולכן הורה על הפקדת הסכום טרם המועד. לפיכך, ביקש הסניגור להימנע מהרשעת הנאשם 2 ולאפשר לו להמשיך בחייו הנורמטיביים.

ב"כ אחד המתלוננים הצהירה כי בהליך האזרחי הוצעה הצעת פשרה, הנאשמים היו אמורים להפקיד סכום מסוים ולא עשו כן ובמועד הדיון, 10.9.17, התיק היה קבוע להוכחות כשהסכום הנדון הינו 36,000 ₪.

הנאשם 1 אמר בתום הדיון כי הוא מתחרט על המעשה. הוא אמר שהוא מבין שהגזים ופעל בכוח רב מדי, והעובדה ששילם למתלונן מראה על חרטתו. לדבריו, במשך שנים לא ביצע עבירה כזו, וגם מקרה זה היה במסגרת עבודה והוא לא רצה לפגוע במתלונן.

נאשם 2 אמר בדבריו האחרון, כי הוא אינו קשור לעולם הפלילי וגם לא רוצה בכך. הוא הביע חרטה על המעשה והדגיש כי הוא חי חיים נורמטיביים ומעוניין להמשיך בכך.

דיון והכרעה

צא ולמד ממקרה זה, כמה קשות הן השפעותיו של האלכוהול, וכמה רב כוחו ועוצמתו להפיק מן הבריות אלימות ותוקפנות אשר אין להן מקום בחברת בני האדם.

תיקון 113 לחוק העונשין מורה כי מתחם העונש ההולם נקבע בהתאם לעקרון המנחה, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בערך המוגן הנפגע בעבירה הנדונה, מידת הפגיעה בו, נסיבות ביצוע העבירה והענישה הנוהגת בפסיקה.

הנאשמים הורשעו בעבירה של **חבלה חמורה** בה מוגן הערך של הגנה על שלמות גופו של אדם כחלק מהותי של זכות היסוד של האדם לכבוד בהתאם לחוק היסוד: כבוד האדם וחירותו. לצידה של עבירה זו, קבע המחוקק בסעיף 333 לחוק העונשין, עונש מירבי בן 7 שנות מאסר, ומכאן החומרה היתירה שבה נתפשת עבירה זו בחברתנו.

בית המשפט העליון התייחס בחומרה לעבירות אלימות מסוג זה, במיוחד נוכח התפשטות התופעה של שימוש באלימות בחברה, וכך כתב כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 5576/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**:

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. מצווים אנו ליתן ידנו למלחמה העיקשת בתופעת הבריונות שפשטה בארצנו, וידע כל מי שנטל לעצמו את החרות לנהוג באלימות, כי הוא עלול לשלם על כך בחרותו."

נסיבות ביצוע העבירה, כפי שהן עולות מכתב האישום, מלמדות כי במהלך עבודתם של הנאשמים כמאבטחים בפאב, ביקשו מהמתלונן 1 להיכנס פנימה עם הכוס שבידו, ומשלא נאות לעשות כן, החלו להכותו. בהמשך יצא גם המתלונן 2 והנאשמים היכו גם אותו. מדובר במעשי אלימות אשר בוצעו ככל הנראה בהשפעת אלוהול, כפי שהוסכם על ידי הצדדים, ותוך ויכוח בין הנאשמים למתלוננים כחלק מבילוי המתלוננים בפאב ועבודת הנאשמים כמאבטחים במקום.

מדובר באלימות קשה אשר הנאשמים נקטו בה ואשר כללה מכות בכל חלקי גופו של המתלונן 1, לאחר שהוא נפל ארצה. הנאשמים בעטו בו בכל חלקי גופו, בפניו, ודרכו עליו. גם במתלונן 2 בעטו הנאשמים, בעודו שוכב על הקרקע.

מעשיהם של הנאשמים, גם במנותק מתוצאתם, מעידים על זלזול בוטה בגופו של אדם ובשלמותו, וכן מבטאים את רמיסת כבודם של המתלוננים באופן משפיל ומבזה, תוך העמדת שלומם וחיהם בסכנה.

כתב האישום מלמדנו כי כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרם למתלונן 1 שבר בעצם האף, חבלות בצלעות ובאיברים נוספים, חתכים ביד, פצעים בגבו ונפיחות במצחו. למתלונן 2 גרמו הנאשמים שבר ללא תזוזה בזווית הלסת משמאל. החבלות החמורות מעידות על עוצמת המכות שהיכו הנאשמים את המתלוננים ומעידות על האלימות הקשה שבה נקטו.

בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, בפגיעה הבינונית-גבוהה בערך המוגן והענישה הנוהגת בפסיקה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע במקרה זה בין **מספר חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות ל-18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, נוסף למאסר מותנה, קנס ופיצוי.**

העונש המתאים לנאשם 1

הנאשם, יליד שנת 1983, בן כ-34 שנים כיום, רווק המתגורר בבית הוריו.

הנאשם הודה בעבירה המיוחסת לו ומכאן שלקח אחריות על מעשיו. יחד עם זאת, בפני קצינת המבחן הנאשם התקשה

לקחת אחריות מלאה, תוך גילוי הבנה לכך שהגיב בקיצוניות בעת האירוע.

ילדותו של הנאשם הייתה מורכבת וסבוכה. הוא עלה לישראל בגיל צעיר, הוריו התגרשו ואין לו קשר עם אביו מאז. הנאשם חווה קשיי קליטה מהותיים, התקשה להשתלב בחברת הילדים בבתי הספר, בעוד אמו הייתה טרודה בפרנסת המשפחה. גם בהמשך חייו כבוגר התקשה הנאשם להשתלב, והעובדה שהופטר משירות צבאי תרמה גם היא לתחושת הדחיה והכשלון בחייו. נראה כי הקשיים והבעיות אשר הנאשם התמודד איתם, פיתחו בנאשם תחושות שנאה וניכור כלפי החברה סביבו, ונראה שלכל אלה הייתה השפעה על ביצוע העבירה דנן.

לנאשם עבר פלילי קודם בעבירה של ניסיון לשוד מזוין, עבירות רכוש והסגת גבול, החזקת סמים ובעבירות נוספות של תקיפת שוטר והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בגין העבירות האחרונות הושת על הנאשם בשנת 2012 צו שירות לתועלת הציבור, אך הוא לא קיים את הצו, ובית המשפט השית עליו עונש אחר תחתיו.

שירות המבחן בחן עם הנאשם אפשרות כי יבצע שירות לתועלת הציבור במסגרת הליך זה, אולם הנאשם לא היה מעוניין בכך, מאחר שלשיטתו קיבל את עונשו, כאשר פיצה את המתלוננים בהליך האזרחי שהתנהל ביניהם, ואין לו פנאי לבצע שירות לתועלת הציבור.

על אף טענת המאשימה, לא תלוי ועומד נגד הנאשם עונש הכולל מאסר מותנה בר הפעלה, מאחר והמעשה המתואר בכתב האישום אירע מס' ימים קודם לגזר הדין בו הוטל המאסר המותנה (פ 7972-08 מבית משפט השלום בירושלים, כב' השופטת ר. פרידמן-פלדמן מיום 27.10.10 כאשר העבירה נשואת כתב האישום דנן אירע ביום 22.5.10, וזאת על פי כתב האישום המתוקן).

מאז ביצע הנאשם את העבירה חלפו 7 שנים. תקופה זו מאפשרת בחינת מהלך חייו של הנאשם מאז ובדיקת התובנות שאליו הגיע מאז. מחד, במהלך התקופה, הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת שוטר, וגזר עליו כאמור צו השל"צ אותו לא השלים. מאידך, הנאשם השתלב מאז בלימודי אלקטרוניקה וניכר כי הוא עסוק בלימודים ופרנסה ושירות המבחן ציין בתסקירו כי כיום הוא מודע יותר לדפוסי התנהגותו ומשקיע מאמצים כדי לערוך בחייו שינוי ולקיים אורח חיים נורמטיבי.

על העונש שייגזר על הנאשם להלום את מעשה העבירה ולהתאים לנסיבותיו המיוחדות של הנאשם, תוך התחשבות בשיקולי הענישה השונים ובמיוחד בשיקולי ההרתעה שהינם בעלי משקל רב בעבירות מסוג זה.

שירות המבחן הציע להסתפק בהשתתפות עונש מאסר על תנאי, אולם בהתחשב בכל האמור כאן, לא אוכל לאמץ המלצה זו. חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, עברו הפלילי של הנאשם בעבירות שגם בהן ניכרת אלימותו, לקיחת האחריות המסויגת לצד חוסר נכונותו לשאת עונש של שירות לתועלת הציבור, אינן מאפשרות סטיה ממתחם הענישה, עד כדי השתתפות עונש מאסר על תנאי בלבד.

עונש מאסר לריצוי בפועל ממש יפגע בנאשם, אשר עושה מאמצים להשתלבות בעבודה ולימודים, וגם לכך נתתי משקל בעת קביעת העונש המתאים לו.

כמו כן נתתי דעתי לכך כי במסגרת הליך אזרחי פיצה הנאשם את המתלוננים, באופן שיש לראותו כחלק ממאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ופיצוי על הנזק שנגרם בשלה.

נוכח כל אלו, מקומו של הנאשם שלפני הוא **בחלקו המרכזי- תחתון** של מתחם הענישה ההולם אשר צוין לעיל, וחלופי הזמן, כמו גם הנקודות החיוביות אשר בתסקיר ישפיעו על חפיפת עונשו למאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו.

העונש המתאים לנאשם 2

טרם קביעת העונש המתאים לנאשם, אציין כי במקרה זה לא ניתן לקבל את המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשם. כידוע, הימנעות מהרשעה הינה חריג, אשר הסמכות לסיים את ההליך בדרך זו נתונה לבית המשפט רק כאשר סוג העבירה מאפשר זאת בנסיבותיה וההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ר' ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3)337).

בנסיבות שלפניי, מדובר בעבירה של חבלה חמורה אשר חומרתה ותוצאותיה הפוגעניות בשני המתלוננים מקשים לעשות שימוש בחריג. מדובר באירוע אלים שבמהלכו, הנאשם 2 הפליא מכותיו במתלוננים ובעודם שוכבים על הארץ, בעט בהם בכל חלקי גופם, דרך עליהם וגרם להם חבלות חמורות. בנוסף, גם התנאי השני הנדרש להימנעות מהרשעה, איננו מתמלא במקרה זה, מאחר שהנאשם לא הראה כי פגיעת ההרשעה בו, היא קונקרטי, מוחשית וקשה במיוחד ולא די בדברי הסניגור כי הנאשם מאמן אנשי משטרה ושב"כ, כדי להוכיח פגיעה של הרשעה בעיסוקו כמאמן כושר. משכך, לא מדובר במקרה מתאים להפעלת החריג והימנעות מהרשעה.

הנאשם 2, יליד שנת 1987, בן כ- 31 שנים כיום.

הנאשם הודה בעבירה וקצינת המבחן התרשמה כי הוא מקבל על עצמו אחריות ומביע חרטה.

נסיבות חייו של הנאשם החל מערותו, בגיל 14 מרמזות על הסתבכותו בעבירה דנן, בהמשך. הנאשם התחבר בנערותו לחברה שולית והידרדר לשימוש בסמים, בהמשך לא שירת בצבא, נוכח השימוש בסמים, אך כיום אינו עושה עוד שימוש בסמים.

העבירה נשוא דיוננו, היא עבירה יחידה אשר בה הורשע הנאשם בחייו. היא איננה מאפיינת את חייו עד אותו מועד, ונראה כי גם מאז בוצעה, בחלוף 7 שנים, לא שב הנאשם לבצע עבירות דומות.

הנאשם משקיע את זמנו ומרצו בעבודתו כמאמן כושר, זאת לאחר שלמד את התחום במכון ווינגייט. קצינת המבחן התרשמה כי האירוע המתואר בכתב האישום, היה אירוע חריג לחייו של הנאשם אשר אינו מלמד על קווי אישיות אלימים ולכן סברה כי הנאשם לא נזקק להתערבות טיפולית כלשהי.

בנסיבותיו המיוחדות של הנאשם, במיוחד חריגות העבירה בחייו, שאיפתו ומאמציו לקיים אורח חיים נורמטיבי ללא עיסוק בעבריינות מכל סוג שהוא, שוכנעתי כי מדובר במקרה שבו גזירת עונש מאסר ולו כזה שירוצה בעבודות שירות, יפגע בנאשם פגיעה קשה. עונש כזה יפגע בשגרת חייו, בתעסוקתו ובכלל מאמציו לעלות על דרך המלך, והדבר נכון ביתר שאת, שעה במדובר בריצוי עונש שכזה, עתה, בחלוף 7 שנים מאז בוצעה העבירה. לפיכך בגזירת עונשו, אסטה ממתחם הענישה ואשית על הנאשם צו שירות לתועלת הציבור בהיקף רחב יותר מזה אשר הומלץ בידי קצינת המבחן, כפי שיפורט בהמשך.

סופו של יום, אעיר כי ייתכן והיה מקום לגזור את עונשו של נאשם 1 למאסר בפועל ממש. שני מאבטחים היכו נמרצות

שני מבליים בפאב בירושלים, והתוצאות קשות הן. נאשם 2 זכה למקומו העונשי עקב עברו הנקי והזמן אשר חלף מאז יום ביצועה של העבירה שיש בו כדי ללמד על העובדה כי מדובר היה באירוע חד פעמי אשר ממנו ואילך התקדם הנאשם 2 והתייצב בחייו.

נאשם 1 אף הוא עשה דרך מסוימת בחייו אלא שהיא לא דומה לדרך אותה עבר נאשם 2. האחריות אותה נוטל נאשם זה הינה מופחתת וחלקית ונקודת המוצא שונה היא ומחייבת ענישה מחמירה יותר ומוחשית יותר. בעניינו קשה לומר כי הוכח באופן משביע רצון כי הקווים האלימים אשר אפיינו את אישיותו נעלמו ואינם.

קיים, אם כן, הבדל בין הנאשמים ולטעמי מדובר בהבדל סביר, כזה אשר מציב כל אחד מהנאשמים במקום עונשי שונה המתאים לו ולנתוניו, אך גם כזה אשר אינו סותר באופן חזיתי את עיקרון אחידות הענישה.

ומילה אחרונה באשר לחלוק הזמן - בא כוח נאשם 1 התחיל את טיעונו באמרו כי "אני לא אטען לחלוק הזמן", וטוב עשה שכך פתח. חלק גדול מהזמן אשר חלף ניצב לפתחם של הנאשמים ויש לזקפו לחובתם ואין להביאו כטענה לזכותם. אלא, שפרק הזמן אשר עבר נותן אפשרות להביט בפרספקטיבה על חייהם של הנאשמים ועל הקורות אותם. על שינויים שעברו, על התמורות בחייהם ועוד כיוצא באלו. הנאשמים אם כן, לא זכו להקלה בשל חלוק הזמן אך אין בכך כדי למנעני מללמוד נתונים שונים כתוצאה מחלוק זמן זה, וכך עשיתי.

אני מודע להסדר האזרחי בין הצדדים, אך נוכח חומרת הפגיעות ראיתי להוסיף פיצוי נוסף, סימלי בנסיבות העניין אך חשוב מן הבחינה המוסרית.

נוכח כל האמור הריני גוזר את העונשים הבאים:

נאשם 1-

1. **שישה (6) חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה, אשר יקבע מועד חדש לתחילת ריצוי העונש, נוכח חלוק המועד שנקבע בחוות הדעת. חוות דעת מעודכנת תועבר לעיוני עד ליום 1.4.18.**
2. **שלושה (3) חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום על כל עבירת אלימות.**
3. **פיצוי בסך של 1,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים. הנאשם יפקיד סכום זה בקופת בית המשפט עד יום 1.10.18.**

נאשם 2-

1. **צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 450 שעות. הנאשם יבצע הנאשם במעון נכים בגילה בתפקיד סיוע כנהג, בפיקוח שירות המבחן ועל פי תוכנית שנערכה על ידו .**
2. **שלושה (3) חודשי מאסר אשר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום על כל עבירת אלימות.**
3. **פיצוי בסך של 1,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים. הנאשם יפקיד סכום זה בקופת בית המשפט**

עד יום 1.10.18.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ה' שבט תשע"ח, 21 ינואר 2018, בנוכחות הצדדים.